

ladelse gerne vil citere: „I Banklovsforslagets § 5 er der indføjet den Bestemmelse, at Stillingen som Medlem af Bankraadet og som Medlem af Direktionen i en Bank ikke kan forenes med Stillingen som Bestyrelsesmedlem i noget Aktieselskab, som vedkommende Bank finansierer. Jeg maa overfor dette høje Ting udtale omtrent, som jeg sagde i det andet høje Ting, at en Bestemmelse af den Rækkevidde, som denne har, mener jeg ikke, det er forsvarligt at gennemføre. Det vilde paa en altfor generende Maade gribe ind i det daglige økonomiske Liv. Jeg tror heller ikke, at en saa vidtgaende Bestemmelse paa nogen Maade vil kunne motiveres ved Henviisning til Kendsgerninger.“ Den konservative Ordfører udtaler samme Dag i Landstinget — Sp. 1095 — : „Har vi her i Landet Raad til at vedtage en saadan Bestemmelse? Jeg mener absolut Nej. De skal nok varetage deres Banks Interesse“ — det er altsaa Bankdirektørerne, man sigter til. Desværre har Forholdene jo vist, at det ikke er gaaet saa godt, som man den Gang nærrede Tro til.

Forslaget blev imidlertid ikke vedtaget i 1915, men da det en 3—4 Aar efter paa ny blev fremsat i Landstinget af den radikale Handelsminister Hage, udtalte denne den 14. Februar 1919 om de samme Bestemmelser følgende, som jeg gerne vil have Lov at citere — det er Sp. 1014 — : „Disse Bestemmelser er udeladte; jeg finder, at de ikke vil være til Nytte, og de kan under mange Forhold snarere være til væsentlig Gene saavel for Bankerne som for de paagældende Selskaber.“ Resultatet af de Forhandlinger, der er ført om en Sikringsforanstaltning paa dette Omraade, blev, at Bankdirektører fik Adgang til at have Sæde i andre Selskabers Bestyrelse, Selskaber, som de selv var med til at finansiere, og vi har jo, som allerede tidligere nævnt, set Virkningerne deraf i en sørgelig Grad; der er ikke Tvivl om, at adskillige af de Bankkrak, vi har været Vidne til, for en Del skyldes den uheldige Interessesammenblanding, som har fundet Sted.

Vi er derfor villige til paa ny at tage Spørgsmaalet op til Overvejelse, og jeg kan kun beklage, at de radikale Handelsministre den Gang stillede sig saa modvilligt overfor en Løsning af dette Spørgsmaal. Hvorvidt vi skal gaa den Vej, som Forslaget her anviser, med Valg af delegerede, eller vi skal følge det Forslag, der blev fremsat af Venstres Handelsminister i Fjor, eller gaa til det rene Forbud, er vi villige

til at drøfte ud fra Ønsket om at faa en fornuftig og betryggende Ordning.

§ 9, som den er affattet, finder jeg i flere Henseender baade uklar og modsigende, men vi kan jo drøfte Paragraffen nærmere i et Udvalg. Der er dog en enkelt Passus i denne Paragraf, jeg gerne straks vil paatale, nemlig den, at det paahviler Bestyrelse og Direktion med ganske særlig Omhu at overvaage Forsvarligheden, Sikkerheden o. s. v. I § 12 nævnes igen den særlige Omhu. Vi er af den Mening, at der altid paahviler en Bestyrelse Pligt til at udvise særlig Omhu, og jeg mener derfor ikke, det er nødvendigt specielt at anføre det i Lovparagrafferne.

§ 12 indeholder i øvrigt mange vigtige Bestemmelser. Den fastsætter Grænserne for Kreditgivningen til enkelte Kunder, og der er allerede her i Dag nævnt, i hvor høj Grad visse Banker har engageret sig med enkelte Virksomheder. Der er nævnt Kalundborg og Omegns Bank. Denne lille Bank havde en Aktiekapital paa 2 Mill. Kr., som for øvrigt ikke var fuldt indbetalt, og den finansierede, saa vidt jeg erindrer, Kalundborgs Skibsværft med et Beløb paa 12—14 Mill. Kr., altsaa mangedobbelt det Beløb, som Aktiekapitalen og Reserver udgjorde. Lignende Finansieringer har fundet Sted andre Steder, og har medført de paagældende Bankers Undergang. Vi er derfor fra vor Side villige til at drøfte en Begrænsning af Bankernes Ret til at engagere sig med enkelte Kunder, men under fornødent Hensyntagen til de praktiske Forhold. Om det i Praksis er muligt at foretage en almindelig Genforsikring, kan vi jo altid drøfte nærmere. Det, vi fra vor Side ønsker, er naturligvis ikke at komme de smaa Banker til Livs, vi ønsker kun, at de ikke gaar videre med Hensyn til Finansieringen, end det er forsvarligt og rigtigt. Vi vil nødig være med til at tage de gode Kunder fra de mindre Banker, men jeg vil tro, at vi gennem Forhandling kan naa til et Resultat paa dette Omraade.

Alle de øvrige Bestemmelser i § 12: om Indskrænkningen i Retten til at eje Aktier i andre Selskaber, om Retten til at eje fast Ejendom, om Forbud mod at eje egne Aktier og mod at belaae mere end 5 pCt. af saadan Aktiekapital og om Tidsfristerne med Hensyn til Lovens Ikrafttræden, mener jeg, det vilde være rigtigere at drøfte i et Udvalg. Der kan siges meget baade for og imod, men jeg vil dog tro, at der kunde træffes en fornuftig Ordning paa dette Omraade.

Jeg vil dernæst vende mig imod en Del